

ἔτους. Τὰ δὲ ἀγγεῖα ὧν ἐγένετο χοήσις, τὰς λεγόμενας *ληκίθους*, ἐφ' ὧν οὐ σπανίως ἀπεικονίζεται ἡ σπονδὴ αὐτή, συνείθιζον νὰ ῥίπτωσιν ὀπίσθεν ἑαυτῶν ἐντεῦθεν δ' εὐρηται λήκυθοι ἢ ὀστρακὰ αὐτῶν παρὰ τὰς ἀρχαίας νεκρῶν στήλας ὡς καὶ ἐν τοῖς λειψάνοις νεκρωσίων πυρῶν. Ὅμοίως λοιπὸν κατὰ τὰς νεοελληνικὰς τάφους ῥίπτει ὁ ἱερεὺς ὀλίγον δι' ὕδατος βεβρωγμένον χῶμα ἐπὶ τὸ φέρετρον· ἡ δὲ ὑδρία ἐξ ἧς ἐλήφθη τὸ ὕδωρ, ἀφ' οὗ κλεισθῆ ὁ τάφος, θραύεται καὶ τίθεται ἐπ' αὐτοῦ. Ἐν γένει δὲ οὐδὲν σκευὸς χρησιμεύσαν πρὸς τὴν ταφὴν ἐπιτρέπεται νὰ χρησιμεύσῃ πλέον εἰς τοὺς ζῶντας καὶ ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται διὰ τί ἀφίνονται καὶ αἰφάβδοι ὧν ἐγένετο χρῆσις πρὸς μεταφορὰν τοῦ φερέτρου.

Ἐν Ἀθήναις θεωροῦνται μὲν αἱ ὑδρίαὶ ὡς σύμβολα τοῦ θανάτου, διὸ ἔτι καὶ τὴν σήμερον ἀπομιμῶνται αὐτὰς ἐπὶ μαρμάρου. Συμβαίνει δὲ τοῦτο ἕνεκα τοῦ ἀνδρῶν Ἄδου, ἵνα δροσίῳσι τὴν ψυχὴν τοῦ ἀποικομένου, ὡς ἐκτίθεται ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατον ἐν τῷ δωματίῳ ἔνθα συνέβη ὁ θάνατος ἀγγεῖον πλήρες ὕδατος καὶ καίουσα λυχνία. Πιστεύω ὅμως ὅτι τὰ ἐπὶ τῶν μνημείων παριστανόμενα δὲν εἶνε ὑδρίαί, ἀλλὰ τεροδοχοὶ κάλπαι, ἔχουσαι μόνον τὸ ὄνομα κοινὸν μετὰ τῶν ὑδριῶν. Ὑδρίαί δὲ πράγματι ἔθετον οἱ ἀρχαῖοι. Ἐλληνες ἐπὶ τῶν τάφων ἀνυπάνδρων, εἰς σημεῖον ὅτι δὲν ἐπρόφθασαν νὰ μετὰσχῶσι τοῦ γαμήλιου λουτροῦ καὶ ἀπέθανον ἄτεκνοι, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τίθεται στέφανος νυμφικὸς ἐπὶ τοῦ φερέτρου τῶν ἀγάμων. Κατὰ τὸν Πολυδεύκην ἐπὶ τοιούτων μνημείων παρίστατο ἡ εἰκὼν παρθένου φερούσης τὴν ὑδρίαν ἐν χερσὶ· καὶ οὕτως ἀνεγνώριζεν ὁ νοήμων ὁδοιπὸρος ἐν τῷ ἀχρηστῷ μείναντι ἀγγεῖῳ τὸ τεκμήριον, ὅτι αὐτὴ ἐτελέσθη μὲν ἑτερομερῆς τις σταδιοδρομία, ἀλλ' ἡ λαμπὰς ἐκρατήθη καὶ δὲν ἐδόθη εἰς ἄλλους ἐν τῷ δρομικῷ ἀγῶνι.

Κατὰ τὰ Παναθηναῖα, δι' αἰ ἰδρύθη ἀρχικῶς τὸ Στάδιον παρὰ τὸν Ἰλισθόν, ἐτελείτο πρὸς τοὺς ἄλλους ἀγῶσι καὶ ἡ λεγομένη λαμπαδηδρομία. Ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτὸς ἠγωνίζοντο νεανία πεζοὶ ἢ ἔφιπποι δρομικῶν ἀγῶνα κρατοῦντες λαμπάδας, ἃς ὤφειλον νὰ φέρωσιν ἀνημμένους μέχρι τοῦ τέρματος καὶ νὰ παραδώσωσιν αὐτὰς ἔτι καιούσας εἰς τοὺς ἐπομένους. Τοιαύτη τις λαμπαδηδρομία, πρὸς ἣν ὁ Ἰταλὸς ἱστοριογράφος **Gionio** παρέβαλε τὴν κληρονομικῶς συνεχιζομένην ἀκρὴν τοῦ οἴκου τῶν **Μεδίκων**, εἶνε καθόλου ὁ βίος ἐν ᾧ ὁ υἱὸς λαμβάνει τὴν λαμπάδα ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ πατρὸς. Καὶ ἡ μὲν λαμπὰς ἐξακολουθεῖ καιούσα, ἀλλ' οἱ φέροντες αὐτὴν ἀποκάμνουσιν ἐν τῷ ἀγῶνι καὶ ἀπέρχονται οἴκαδε.

* * Α.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΛΑΞΕΓΑΙΕΡ

[Μυθιστορία Ἰουλίου Σανδῶ].

Συνέχεια τοῦ σελ. 88.

Θ'

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα καὶ οὐδὲν ἐφάνετο μέλλον νὰ διαταράξῃ αὐτὰ· διότι ὁ Βερνάρδος, εἰς ἣν εὐρίσκετο θέσιν, ἦτο ἀπρόσβλητος καὶ ὁ μαρκήσιος οὐδὲν ἄλλο ἠδύνατο λογικῶς νὰ ἐλπίζῃ ἢ τὸ νὰ μὴ ἐπέλθῃ ποτὲ εἰς τὸν νεανίαν ἢ ἐπιθυμία νὰ μεταβάλῃ διαγωγὴν. Ὅσάκις δὲ ὁ μαρκήσιος παρασυρόμενος ὑπὸ τοῦ ἐπιπολαίου χαρκατῆρος του, ἐλησμονεῖ ὑπὸ ποῖον τίτλον ὁ υἱὸς τοῦ Σταμπλῆ παρεκάλητο εἰς τὴν τράπεζάν του καὶ παρὰ τὴν ἐστίαν του, τότε ἠγάπα ἢ μᾶλλον εὐχαρίστως ἠνείχετο αὐτόν. Κατὰ τὰς ὥρας ὁμοῦ τῆς μονώσεώς του, ὅτε βυθίζομενος εἰς τὰς σκέψεις του ἐξήταζε τὴν θέσιν εἰς ἣν περιήλθε, τότε ἐπανήρχετο εἰς τὴν πραγματικότητα καὶ ἡ ἰδέα ὅτι ἐξαχτάται ἐκ τοῦ Βερνάρδου ἐπέεζε καὶ ἐβασάνιζεν αὐτόν· τότε ἐθεώρει τὸν νεανίαν ἐκείνον ὡς ἐχθρὸν παρ' ἑαυτῷ ἐγκατεστημένον καὶ ἡ ὑπαρξίς του ἐφάνετο αὐτῷ ὡς τὸ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ Δαμοκλέους ἐπικρεμάμενον ξίφος. Ὅθεν ὑπῆρχον δι' αὐτὸν δύο Βερνάρδοι, ὧν τὸν μὲν ἕνα ἠγάπα, τὸν δὲ ἕτερον ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ ἐξαφανιζόμενον ἑκατὸν πῶδας ὑπὸ τὴν γῆν. Δὲν εἶχε λοιπὸν πλέον, ὁσάκις ὠμίλει μετὰ τῆς κυρίας Βωμπέρ, τὰς παραφορὰς ἐκείνας καὶ τὴν ἀγανάκτησιν, ἣν ἔδειξε κατ' ἀρχάς· δὲν ἦτο πλέον ὁ αὐτὸς μαρκήσιος, ὁ ἀκράτητος ἐκείνος, ὅστις ὡς ἀτίθαστος ἵππος ἀνεπήδα καὶ ἔφρευε καλπάζων πρὸς φαντασιώδεις χώρας· εἶχε μεταβληθῆ ὀσσωδῶς· διότι ἡ πραγματικότης, ὡς ῥωμαλέα ἀμαξῶν ἐτιθάσεν αὐτὴν καὶ ἐὰν ἀππειρᾶτο εἰσέτι νὰ τῇ διαφύγῃ ἐνίοτε, αὕτη σταματῶσα αὐτὸν ἐβύθιζεν εἰς τὰ πλευρὰ του τὰ σιδηρὰ αὐτῆς κέντρα. Ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς κυρίας Βωμπέρ τὸ θάρρος καὶ ἡ εἰς ἑαυτὴν πεποίθησις εἶχον κάπως ἐλαττωθῆ· οὐχὶ διότι ἐγκατέλειψε τὰ σχέδια της—αὕτη δὲν ἦτο γυνὴ τοσοῦτον εὐκόλως ἀποθαρρυνόμενη,— ἀλλὰ διότι, ὁσάκις ἐπεχείρει νὰ καθησυχάσῃ τὸν μαρκήσιον, αὐτὸς ἠθάνετο αὐτὴν διστάζουσαν, τεταραγμένην, ἀναποφάσιστον. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ βαρὼνις ἀπώλεσε πλέον τὴν τόλμην τὴν ἐπὶ τοσοῦτον στηρίζουσαν αὐτὴν καὶ τὴν βεβαιότητα ἐκείνην περὶ τῆς ἐπιτυχίας, ἣν εἶχε κατορθῶσι νὰ μεταδώσῃ καὶ εἰς τὸν γηραιὸν εὐπατρίδην· διότι ἔλαβε νῦν καιρὸν νὰ σπουδάσῃ τὸν Βερνάρδον· εἶδεν αὐτόν ἐκ τοῦ σύνεγγυς καὶ ἐπέισθη ὅτι δὲν εἶχεν οὔτε τὸν νοῦν ἐκείνον, οὔτε τὸν χαρακτῆρα τὸν κατερχόμενον εἰς συμβιβασμούς· ἐνόει ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ ἀνθρωπον λεπτόν καὶ ὑπερῆφρον δυνάμενον νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς ἄλλους τοὺς ὄρους του, ἀλλὰ μὴ ἀνεχόμενον νὰ ἐπιβληθῇ τις αὐτῷ, ἱκανὸν ν' ἀπαρνηθῇ τὰ ἴδια αὐτοῦ συμφέροντα, ἀλλὰ μὴ ἐκπί-

Ὁ ἀπαίδευτος αἰτιαται τοὺς ἄλλους δι' ὅσα αὐτὸς πάσχει κακὰ, ὁ ἀρχίσις νὰ παιδεύεται αἰτιαται ἑαυτόν, ὁ δὲ πεπαιδευμένος οὔτε ἄλλοιοῦτε αὐτόν.